

[Nyrup Rasmussen]

For god ordens skyld skal jeg lige slutte med at gøre opmærksom på, at man nok kan mene meget om Michael Porter, men man kan dog ikke sådan fejlcitere eller fordreje ham alt for voldsomt. Jeg tror, Michael Porter og den tænkning, han er udtryk for, sammen med andre nyere erhvervspolitiske analytikere, bl.a. nærmest tværtimod advarer mod, at vi udpeger konkrete vindere.

Det, der er det centrale budskab, som jeg tror vi har meget nytte af at tænke igennem, er for det første, at vi skal tænke på et fornuftigt samspil mellem den offentlige og den private sektor, at der skal stilles krav også til erhvervsvirksomhederne om at være dygtigere, når de leverer, og at vi skal opdrage det offentlige til at være kræsne købere og derigennem få en fornuftig udviklingsproces i gang. Man skaber jo ikke udvikling ved stilstand eller ved de sædvanlige kvalifikationskrav som dem, vi havde i går; man skaber den kun ved gensidige krav.

Det andet budskab, jeg synes er vigtigt i Michael Porter-budskaberne – der er andet, man kan være mindre enig i – er gode, trygge medarbejdervilkår, veltilrettelagt efteruddannelsesindsats og de allerbedste rammer for, at idéudvikling og medarbejdersamarbejde på virksomhederne inddrages tættest muligt i produktionsproces og produktfornyelse. Det er fantastisk vigtige faktorer, som vi næsten ikke kan understrege kraftigt nok, og dermed naturligvis også sammenkoblingen mellem efteruddannelsesindsats og aktiv erhvervs politik.

Rahbæk Møller (SF):

Det er til dels samme emne, der kalder mig herop, nemlig ministerens bemærkning om, at man ikke kan »pick the winner«, og ministerens efterfølgende eksempler på virksomheder, som datidens politikere og erhvervsfolk næppe havde forudset ville blive store.

Det er delvis rigtigt, men hvis man kaster et blik ud over det danske erhvervsliv og ser på, hvad der falder ind under fødevarerindustri, under boligindustri, sundhedsindustri, miljø, energi og gruppen maritime virksomheder, og dertil føjer nogle specielle danske traditioner af forskellig art, f.eks. godt design eller kendskab til forgæring, så har vi faktisk fanget langt størstedelen af det danske erhvervsliv, og det er netop de samme områder, hvor vi har nogle traditioner, vi bør satse på.

Der vil være enkeltvirksomheder, som ikke kan placeres dér, men som alligevel er blevet succeser; sådan vil det være. Det er også erfaringen i Japan, hvor man jo meget målbevidst har satset på at fremme visse områder, at det er enkelte virksomheder, som helt på tværs af den officielle politik alligevel er blevet succeser. Men det skal da ikke forhindre os i at undersøge nøje, hvor vores muligheder er, og prøve at skabe dem. Gudskelov er livet sådan, at der i virkeligheden er nogle, der lykkes helt på tværs af, hvad vi gør – det ville være galt, hvis det ikke var sådan – men hvis ministeren udlægger denne konstatering som en begrundelse for passivitet, for ikke at dyrke vores muligheder, så må jeg tage afstand fra det.

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Først til hr. Nyrup Rasmussen. Jeg sagde både i mit første indlæg og i mit næste indlæg og skal gerne gentage her, at jeg ser med stor sympati på forslaget om netop at få en længerevarende aftale om, hvilke bevillinger man har, og hvilke bevillinger man ikke har – eller sagt på en anden måde, hvilke programmer vi har, og hvilke programmer vi ikke har – og at man så kan stole på, at disse programmer løber i den tidsperiode, man har aftalt dem for. Det betyder ikke, at et program, fordi det én gang er indført, bliver eviggyldigt. Det betyder, at man kan lave et fødevareteknologisk program, der varer tre år, og så er det slut. Eller man kan lave et andet program, der varer to eller tre år, og så er det slut. For så ved man, hvad man har at rette sig efter, og det ser jeg meget positivt på.

Hvad angår ønsket fra rådet om at få flere midler, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at jeg aldrig nogen sinde i hele min politiske tilværelse er blevet præsenteret for nogen, der har sagt, at de ikke kunne bruge flere penge. Jeg tror heller ikke, der er en eneste minister, der ikke kunne finde gode projekter til flere penge.

Jeg vil gøre opmærksom på, at det, der er kommet fra Erhvervsudviklingsrådet, naturligvis også indgår i regeringens overvejelser. Nu er det jo så nemt her i Folketinget at skabe flertal for udgiftsstigninger, men når vi skal diskutere disse spørgsmål, gad jeg vidst, om der også i Folketinget er en tilsvarende interesse for og vilje til at skaffe finansieringen – det ser jeg frem til med stor glæde – og vel at mærke ikke ved, at man tager med venstre hånd og giver